

*Sterven is als
een zon
die onder gaat*

In onze dierbare herinnering blijft

Wilhelmina Maria Aleijda van Aken

weduwe van

Johannes Antonius Borkus

Ze werd geboren te Wijnbergen, gemeente Bergh, op 24 maart 1909. Ze huwde op 9 augustus 1945 met Jan Borkus.

Na het ontvangen van de Ziekenzalving overleed ze kalm en rustig op 22 januari 1997. Op zaterdag, 25 januari d.a.v., legden we haar, na een gezongen Requiem in de St. Martinuskerk te Wijnbergen, te rusten op het parochiekerkhof.

Onze moeder en oma hield van eenvoud. Ze was dan ook gauw tevreden. Wat in huis niet echt nodig was werd geweerd, maar chocoladerepen voor de kleinkinderen waren er altijd!

Ze heeft heel haar leven hard gewerkt. Samen met vader zorgde ze voor het gezin. Het liefst was ze buitenshuis bezig: op de boerderij en in de tuin. De roeiboot op de Oude IJssel deed daarbij goede dienst: om over te steken voor het melken of om uit te lenen aan vissers. Ook heeft ze 's morgens in de wintertijd, veertig jaar lang de kachels in de Martinusschool aangemaakt.

Zo deed ze denken aan de sterke vrouw uit het boek der Spreuken: "Ze staat op terwijl

het nog nacht is" (31, 15) en "Ze merkt dat haar ondernemingen slagen" (31, 18). Haar degelijkheid ging gepaard met zuinigheid, te verklaren uit de twee wereldoorlogen die ze meemaakte.

Het overlijden van vader op 22 oktober 1984 kwam zeer onverwachts. Toch heeft ze zich goed door de moeilijke tijd van alleen-zijn heengeslagen. Wel had ze steeds meer hulp nodig. Maar van uit haar stoel in de woonkamer bleef ze de fijne oma, die blij was met de bezoeken van haar kleinkinderen.

Haar geloof was eenvoudig maar echt. En haar band met de parochie was sterk. Ze hechtte aan de Communie thuis, op de eerste vrijdag van de maand. Maar dan wel van de pastor!

Toen ze ziek werd in februari 1996 klaagde ze niet.

Ook in het ziekenhuis en "den Ooiman" was ze dankbaar voor de verzorging.

Bij haar sterven ging ze uit als een kleine kaars. Voor haar was het goed dat ze geroepen werd. Geef haar Uw vrede.

Voor de vele bliken van medeleven, ondervonden na het overlijden en bij de begrafenis van onze moeder en oma betuigen wij u onze oprechte dank.

Kinderen en kleinkinderen

Wijnbergen, januari 1997